

България кипеше. Отъ градъ на градъ, отъ село на село сновѣха търговци, даскали, занаятчи. Тѣ всички бѣха предрешени апостоли на свободата, сновѣха изъ отоманската империя и подъ носа на властѣта готвѣха раята за бунтъ.

Искрицата, запалена отъ Левски въ сърдцата на робитѣ, сега пламтѣше, разгаряше се, бучеше като вулканъ.

И въ Габрово, въ сърдцето на Балкана, се готвѣше бунтъ. Макаръ че въ града имаше много войска, макаръ че тамъ бѣше срѣдище на властѣта, българитѣ не скръстваха ржце. Тѣ шушукаха по кафенетата, многозначително си подмигваха, подаваха си тайничко записки, и всички очакваха настѣпващия бунтъ като Великдень.

Младежитѣ вече не траеха:

— Хайде, какво още чакаме? Да се вдигнемъ, като единъ човѣкъ и да си премѣримъ силитѣ съ агитѣ! Ако не се освободимъ, поне ще умремѣ достойно, като юнаци!

— Трайте! — успокояваха ги по-

възрастнитѣ. — Чакайте, докато дадатъ заповѣдь апостолитѣ.

— И най вече пазете всичко въ тайна, — мѣдро наставляше председателя на комитѣта — Попъ Иванчо. — Пазете народното дѣло въ тайна и отъ турцитѣ, и отъ турскитѣ уши!

— А кого смѣташъ за турско ухо?

— Какъ кого? Чорбаджиитѣ и турскитѣ чиновници! Ей го на — Цанко Дюзтабановъ. Той е и чорбаджийски синъ и турски чиновникъ.

— Не е такъвъ човѣкъ Цанко!

— Какъ не е? Султански пари получава. Началникъ е на пощата. Всѣки месецъ му наброяватъ жълтички! Той ли ще замилѣе за българско царство?

Членовѣтѣ отъ комитѣта повдигаха рамене: може и да е правъ попъ Иванчо! И се пазѣха отъ Цанко Дюзтабановъ повече, отколкото се пазѣха отъ турцитѣ.

*

Ранното пролѣтно слънце поничаше на залѣзъ. Червенитѣ му лъчи багрѣха далечнитѣ ридове на Балкана. Лекъ вѣтрецъ свиркаше